

MARCZINKA CSABA

Bibó-tűnődés

Bibó István halálának évfordulójára

*Harmincöt éve mentél el,
de dilemmáid máig hatón
kísértenek (még ha hallgatnak
nevedről a „véleményes”
hivatásos okoskodók!)
Magyarok, zsidók s kisállamok
hisztériáinak okait
vizsgáltad belső nagytóddal.*

*Jutottál valamire vajon?
Avagy csupán a szabatos
kérdések felvetéséig
sikerült „csak” elvergődnöd?
De: LEGALÁBB KÉRDEZNI MERTÉL!
(Bár feleletet nem leltél
gyakran vagy csupán távlatokban.)
– Ma: kérdezni újra veszélyes...*

Végső tűnődés

(Gyóni Géza Krasznajarszokban, 1917. június 25-én)

*Harminchárom vagyok épp, még felvirradt
az utolsó „ünnepnap” számomra –
a barakk-kórház tébolydai részén...
(innen visz isten vagy ördög nemsokára)*

*Bezzeg az „én démonaim” lapulnak
a hátországban, onnan „vitézkednek”!
Ürügyként használtak, majd elfelejtettek...
– Csücsülhetsz már barakkvárosban magad!*

*(valaki üvölt az egyik ágyról,
talán csata helyett démonnal harcol
– elszánt pszichopata, nem depressziós,
végre készülődő béke-katona!)*

*Ígérik, hogy majd a forradalom tán
szabadít minket innen... – de már zajlott
tavasszal egy revolúció, mégis
maradt a barakk és a répaleves!...*

*(Engem már csak egy túlvilági angyal
lázadása szabadíthat fel egyszer
– már csupán ez az egy „remény” maradt itten
számomra a valódi szabadulásra.)*